Sevinç Koçak - Salim Koçak

Çanakkale'de Çocuklar da Savaştı

21. Baskı

Genç Hayat

Çanakkale'de Çocuklar da Savaştı

Genç Hayat

bir HAYAT YAYIN GRUBU markasıdır.
© 2021, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. A.Ş.
Tüm yayın hakları Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.
Sertifika No: 75092

ISBN : 978-605-5122-59-1

Genç Hayat : 74

Kitabın Adı : Çanakkale'de Çocuklar da Savaştı

Yazar : Sevinç Koçak - Salim Koçak

Editör : F. Zehra Bayrak

Kapak & İç Tasarım : Hayat Yayınları

Baskı Yeri - Tarihi : İstanbul - 2024

Baskı - Cilt : Alioğlu Matbaası

Orta Mahalle Fatin Rüştü Sokak No: 1/3-A
Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (0 212) 612 95 59
Sertifika No: 45121

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 259 80 96
www.gnchyt.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
instagram/gnchytt - facebook.com/gnchyt

Sevinç Koçak - Salim Koçak

Çanakkale'de Çocuklar da Savaştı

GENÇ HAYAT

SEVİNÇ KOÇAK

Yazar ve ressam. İstanbul'da doğdu. Resim çalışmalarına okul sıralarında başladı. On sekiz kişisel sergi açtı. Birçok karma sergiye katıldı. Resimleri, yurt içi ve yurt dışında birçok bankanın, devlet dairesinin ve özel kişilerin koleksiyonuna girdi. Eserleri, Prof Nurullah Berk, Mahmut Cuda, Elif Naci, Gültekin Elibal gibi önde gelen birçok sanatçı ve resim eleştirmenlerinden övgüler aldı. Prof. Berk, Türk resmine "yeni bir peyzaj anlayışı" getirdiğini söyledi.

Bir özel kültür-eğitim kuruluşunun yöneticiliğinde bulundu. Çocuklara bireysel gelişim ve sanat seminerleri verdi.

Kadın ve Ailem gazetesinde köşe yazarlığı yaptı.

Heykel, karikatür ve kitap kapağı çalışmaları da yapmaktadır.

Salim Koçak'la evli. İki çocukları var.

SALİM KOÇAK

Gazeteci-yazar. Konya'da doğdu. Yazı yaşamına okul sıralarında başladı.

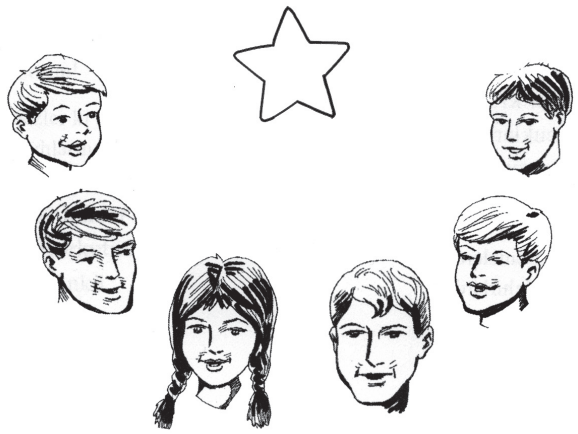
Birçok gazete ve dergide yazdı. Köşe yazarlıkları ve birçok siyasî lidere danışmanlık yaptı. Radyo ve televizyon programları hazırlayıp, sundu. Kültür-eğitim konferansları ve seminerleri verdi. Türkiye'deki ilk zekâ oyunları dergisini çıkardı. Konya Şehir Tiyatrosu'nu kurdu. Halka ve Demokrasiye Sözcü adlı dergiyi yayınladı. Antalya Altın Portakal Kültür ve Sanat Vakfı'nda basın ve başkan danışmanı olarak çalıştı. KKTC'de bir günlük gazetenin kurucu genel yayın müdürlüğünü ve başyazarlığını yaptı.

2500 kitabını Antalya Büyükşehir Belediyesi'ne bağışladı, açılan kütüphaneye adı verildi.

Sekiz kitabı yayınlandı.

Okullarda bireysel gelişim ve motivasyon konferansları vermeyi sürdürüyor.

Sevinç Koçak'la evli. İki çocukları var.

TÜRKİYE'NİN ÇOCUKLARI*

Sizler ki çocuklarsınız, çocuklar!
Türkiye'nin çocukları…
Gökte güneş, dağda yıldızlarsınız.
Masum, zeki ve us'lu
Işığa duran, güneşe koşan
Neşesi, mutluluğu baharlarımızın
Ve de çiçekleri, sonbaharlarımızın.

Sizler ki çocuklarsınız, çocuklar!
Türkiye'nin çocukları
Düşlerimizin, gerçeklerimizin
Onurun, inadın, dik duruşun simgeleri
Kışımız, baharımız, yazımız
Yazamadığımız, okuyamadığımız.

Yeşil başakları uçsuz tarlaların,
Yüksek tepelerin dorukları,
Güneşe duran, ışığa koşan
Ve ırmakları yüreklerimizin,
Akan, ha akan…

Açın kanatlarınızı göklere,
Denizlerde ufuklara,
Nehirlerde kaynaklara,
Koşun!
Ve coşun çocuklar, coşun!

Sizler ki sönmemiş yanardağlarsınız,
Ruhlarınız ateş püskürtüyor,
Beyinleriniz çakmak çakmak yıldırımlar.
Püskürtün, yeryüzüne lavlarınız saçılsın
Kürekler çekilsin, yelkenler açılsın,
Korkutmasın karanlıklar, korkuluklar.
Sizler ki çocuklarsınız, çocuklar.

Aşka susuzluğumuz,
Suçsuzluğumuz,
Sizler ki mazide kalan yolculuğumuz,
Ve sizler ki
Sonsuzluğumuz.

Sizler ki Tanrıyla arkadaş, ırmaklarla dost, kuşlarla yoldaş,
Maviliklerde yüzen sevginin uçurtmaları,

Martıları denizlerin, göllerin kamışları,
Akasyaları, iğde dalları, fesleğenleri bahçelerimizin,
Sizler ki derelere kurulmuş salıncaklarsınız,
Sizler ki nihayetsiz soluklarımız.
Ama çocuğum,
Sanki bize sunulmuş oyuncaklarsınız.

(*) Şiirler: *Salim Koçak*

ÇANAKKALE

Bir ağıt değil asla, bir zafer destanıdır,
O denizler, o dağlar; şehitler diyarıdır.

Çanakkale bir ruhtur, ölümsüzlüktür her an.
Onlar şehit oldular, size kaldı bu vatan.

Değerini bilenler sevdasıyla coşuyor,
Yerinde duramıyor, hizmetine koşuyor.

Çanakkale ölümsüz, sonsuza dek ayakta,
Size hiç yakışmaz, oyalanmak yatakta.
Büyük Önderimiz ki, sizlere güveniyor
Bakın, Dumlupınar'dan çalış emri veriyor.

Uymazsanız emrine, üzülür için için,
Öyleyse söz vermeli; her şey ülkemiz için.

“ÖLMEK VAR, DÖNMEK YOK!

“Ellerimizi üst üste koyup yemin edeceğiz. Ölmek var, dönmek yok!”

Hep birlikte üç kez; “Ölmek vaaar, dönmek yoook!” diye haykırdılar.

Gurubun başı olan on beş yaşındaki Sinan konuştu:

“Yurdumuzun bir bölümü günlerdir düşman çizmeleri altında inliyor. Daha fazla bekleyemeyiz. Elimizden geleni yapacağız. Artık bizler de savaşa katılmalıyız. Biz de onları ezeceğiz!”

Yine hep birlikte tekrarladılar:

“Biz de onları ezeceğiiiz! Biz de onları ezeceğiiiz!”

* * *

Ortalık kararmaya başlamıştı. Uzaklardan silah sesleri geliyordu. Zayıf, uzun boylu olan Yusuf ile kısa, esmer olan

Hasan henüz on üç-on dört yaşlarındaydılar. İsa on iki, Murat ise sadece on yaşında.

Köyün uzağındaki küçük barakada toplanmışlardı.

Üstlerinden yoksulluk akıyordu. Eskimiş giysiler, yırtık, yarım, parçalanmış pabuçlar... Ayaklarında çorapları bile yok. Sinan, vücuduna büyük geldiği için pantolonu bir sicim eskisiyle beline bağlamış.

"Arkadaşlar!" diyerek devam etti sözlerine. "Artık çocuk değiliz. Bizler de üzerimize ne düşerse yapacağız. Yakalanıp esir düşsek bile tek kelime konuşmayacağız. Asla sır vermeyeceğiz. Gerekirse vatanımız için şehit düşecek, esir yaşamaktansa öleceğiz!"

Bir kez daha hep bir ağızdan tekrarladılar:

"Esir yaşamaktansa öleceğiz!.. Esir yaşamaktansa öleceğiz!"

"Şimdi sıra işbölümü yapmakta. İsa ile Yusuf… Siz ikiniz Conkbayırı'ndan etrafı kontrol edecek, düşmanı gözetleyip, bana bildireceksiniz."

İsa ile Yusuf hemen birer selam çakarak hazır ol vaziyete geçip, haykırdılar:

"Emredersin, komutanım!"

Hasansa dikkat kesilmiş, merakla kendisine ne görev verileceğini bekliyordu. Sinan'ın gözlerinde şimşek çaktı.

"Sen!" dedi Hasan'a. "Köydekileri takip edeceksin. Aramızda hainler var. Kimseye belli etmeden aldığın bilgileri bana bildireceksin. Bu iş çok tehlikelidir, ona göre. Onun için çok dikkatli olacaksın!"

Dışarıdan gelen bir tıkırtı sesi duydular. Sinan, parmağını dudaklarına götürüp, sus işareti yaptı. Dikkatle ve usul-

ca kapıya doğru yaklaştı. Kapıyı hızla açarak dışarı fırladı. Emre'yi gördü. Çalıların arasında saklanmaya çalışıyordu. Hızla koşup, kolundan tuttu.

"Senin ne işin var burada?" dediği gibi kulübenin içine sürükledi.

"Sizleri takip ettim." dedi Emre, haklılığına inanan bir tavırla. "Ben çocuk muyum? Beni niye aranıza almıyorsunuz?"

Ağabeyi İsa'nın yüzü kıpkırmızı olmuştu. Kulağından tuttuğu gibi öfkeyle bağırdı:

"Ne biçim kardeşsin sen? Bizi mi gözetliyorsun? Sen daha küçüksün. Aklın ermez böyle işlere!"

Emre ağlamaya başlamıştı.

Murat ise kaşlarını çatmış, öfkeli gözlerle Emre'ye bakıyordu. Oysa Emre kendisinden sadece bir yaş küçüktü. Kulağının çekilmesiyle de ağlamaya başlamıştı.

"Yapma, İsa!" diye bağırdı Sinan. "Demek ki toplantılarımızı yeterince gizli tutamamışız. Demek ki bir hata yapmışız. Emre'nin sayesinde bunu anlamış olduk. Onun yerinde düşman askeri de olabilirdi. O zaman da çoktan ölmüş olurduk."

Emre bir yandan ağlıyor, bir yandan da burnunu çekiyordu.

Sinan elini omzuna koydu: "Sağ ol, Emre. Yaptığın yanlış da olsa bizi uyarmış oldun."

Diğerlerine döndü:

"Bundan sonra daha dikkatli olmalıyız, arkadaşlar! Burada oyun oynamıyoruz!"

Emre duramadı; "Beni de alın aranıza." diye yalvarmaya başladı. "Size yardım ederim. Kimseye de bir şey söylemem."

Elini kalbinin üzerine götürerek; "Hepinize söz veriyorum!" dedi.

İsa kardeşine kızmıştı. Öfkeyle itti. Omuzlarından tuttuğu gibi tartaklamaya başladı:

"Unut bunu, unut! Tamam mı? Sen küçüksün daha."

"Sizlere göre küçük olabilirim ama aklım büyük, ağabey. Ölsem bile, işkence yapsalar bile kimseye bir şey söylemem. Bana güvenin! Ağabey, sen biliyorsun. Şimdiye kadar hiç söyleme dediğin bir şeyi söyledim mi başkasına? Annem beni konuşturmak için dövdüğü halde, söyledim mi?

İsa, "Bak, bunda haklısın." dedi. "Söylemedin."

Emre, bu kez Sinan'a döndü; "Komutanım!" dedi. "Beni de alın aranıza! Sizlere yardım ederim. Her şeyi yaparım. Hem küçük olduğumdan kimse de benden şüphelenmez. N'olur, beni de alın!"

Sesinin tonu giderek daha kararlı bir hâl alıyor, diğerleri de bu akıllıca sözleri dikkatle dinliyordu. Konuşmasını heyecanla sürdürdü:

"Hem bu köy benim de köyüm, değil mi? Onu siz seversiniz de ben sevemez miyim? Neden köyüm için ben de savaşmayacakmışım?"

Bunları hem hazır ol vaziyetinde hem de bir çırpıda söylemiş, diğerleri de onu hayranlık içinde izlemişti.

"Bence doğru söylüyor." diyerek söze girdi Hasan. "O kadar dikkatli davrandığımız hâlde bizi izlediğini bile anlayamadık."

Hepsi birden onaylama anlamında başlarını salladılar.

Sinan düşüncelere dalmıştı. Bir o yana, bir bu yana volta atıyordu. Karargâhları sayılan kulübeden çıt çıkmıyordu.

Bir şey söyleyecekmiş gibi birden durdu. Bütün gözler ona çevrildi. Ne karar vereceğini merak ediyorlardı. Gururlu bir şekilde konuşmaya başladı:

"Arkadaşlar! Askerler! Ben Emre'nin bize katılmasını kabul ediyorum. O çok cesur bir arkadaş. Sizler ne dersiniz?"

Herkes birbirine baktı. Emre'nin gözleri sevinç ve umut dolu bir şekilde arkadaşları arasında gidip geliyor, verecekleri cevabı heyecan içinde bekliyordu.

İsa atıldı:

"Komutanım, madem öyle uygun buldunuz, ben de kararınıza uyarım."

Diğer çocuklar da katıldılar İsa'ya.

"Yaşasıın!"

Emre öyle bir sevinç çığlığı attı ki neredeyse karşı tepelerden duyulacaktı.

Koşup, ağabeyinin boynuna sarılmak istedi ama İsa sert bir hareketle geri itti. "Asker!" dedi. Artık evin dışında ağabey- kardeş yok. Mademki çeteye sen de girdin, ona göre davranacaksın. Tamam mı?"

Emre, hızla hazır ol durumuna geçerken bir de selam çaktı.

"Emredersin, komutanım!"

Hepsi birden ellerini birleştirip, bir kez daha haykırdılar:

"Ölmek var, dönmek yoook! Ölmek var, dönmek yoook!"

SANKİ HER ŞEYİN SONU GELMİŞ GİBİYDİ

Sabah ezanı okunuyor, köy yeni güne uyanıyordu.

Köyün gençleri ise çoktan cepheye koşmuş, düşmanla savaşıyordu. Sadece yaşlılar, kadınlar ve çocuklar kalmıştı köyde. Hepsi de açlık ve yoksulluk içinde kıvrandığı hâlde kadınlar ekmekleri cephede savaşan askerler için yapıyordu.

Sanki her şeyin sonu gelmiş gibiydi. Halk kendini çok çaresiz hissediyordu ama yine de Allah'tan umut kesmiyorlardı. Hepsi de bütün güçlerini ortaya koyuyor, üzerlerine ne düşerse yapıyorlardı. Biliyorlardı ki köyleri düşmanın eline geçerse, düşman katliam bile yapardı. Hayatta kalanlar içinse yaşamak işkenceden beter olurdu.

* * *

İsa ile Emre sabahın alacakaranlığında tarlaya gidiyorlardı ki Musa Dede'ye rastladılar. Nereye gittiklerini sordu Musa Dede. Öğrenince de "Aman, çocuklar!" dedi. "Çok dikkatli olun. Düşman kıyılarımızı toplarla dövüyor. Yakında karaya da adım atarlar. Gözünüzü dört açın. Kendinizi iyi koruyun."

"Sen merak etme, Musa Dede. Dikkatli oluruz!" diyerek yollarına devam ettiler. İsa, kardeşine döndü:

Sevinç Koçak - Salim Koçak

Çanakkale'de Çocuklar da Savaştı

"Arkadaşlar!.. Askerler!.. Ben, Emre'nin bize katılmasını kabul ediyorum. O, çok cesur birisi. Sizler ne dersiniz?"

Herkes birbirine baktı. Emre'nin gözleri sevinç ve heyecanla arkadaşları arasında gidip geliyor, umutla verecekleri cevabı bekliyordu.

İsa atıldı: "Komutanım, madem öyle uygun buldunuz, ben de kararınıza uyarım." Diğer çocuklar da aynı şeyi söylediler. Emre, öyle bir sevinç çığlığı attı ki tepelerde yankılandı.

Hızla gidip, abisinin boynuna sarıldı. İsa, sert bir davranışla kardeşini itti. "Asker!" dedi. "Artık evin dışında abi-kardeş yok. Madem ki çetenin içindesin, ona göre davranıp, ona göre hareket edeceksin. Tamam mı?"

Emre, hızla hazır ol durumuna geçip "Emredersin, komutanım!" dedi.

Hepsi birden ellerini tekrar birleştirip, bir kere daha yemin ettiler: "Ölmek var, dönmek yok!"

www.gnchyt.com

9 786055 122591

twitter.com/gnchyt
facebook.com/gnchyt